

PALTOSUZCA

Kurşun kalemle de olabilir

Para denkleştirilebilirse çıkacak fanzin ...

SAYI 15

MART 2021

VALİVAKKI

- **Berfin Ayhan – Pusula (şiiir)**
- **Esra Bozkurt – Çizim**
- **Nilüfer Altunkaya – Şimdiki Zaman (şiiir)**
- **Rembrandt – Çizim**
- **Mehmet Can Kahraman – postmodern kölelik (eleştiri)**
- **Esra Bozkurt – Çizim**
- **Aliye Bedriye Mutf – Yirmi iki temmuz (şiiir)**
- **Muhammet Akgöl – Evraklar (öykü)**
- **Ayşe Metinoğlu – Sorgu (şiiir)**
- **Rembrandt – Çizim**
- **Mehmet Can Kahraman – Sev dünyayı (şiiir)**
- **Katya Minkina – Çizim**
- **M. Ozan Seyfi – Alelade bir adam (şiiir)**
- **Bizim şairler köşesi: Nilgün Marmara**
- **Kapak tasarım: Y. Göktuğ Dağlıöz**

Pusula

Hissediyorsundur eminim,
Seher vakti çalan türkünün gizemini.
Eminim duyuyorsun benim gibi,
Bir varoluş hasretini.

Uykundur belki hapishanen,
Uykusuzluğundur belki.
Ya da almışsındır hürriyetini,
Zorla o gecelerden.

Ayıpsa ayıp,
Hissiyatı gizlemek asıl kayıp.

Kayboluyorsundur eminim,
Tan vakti doğan güneşin fotoğrafında.
Eminim ben de varım,
O ağarmış fotoğrafta.

Cesaretindir belki hazinen,
Hayallerindir belki.
Ya da kaybetmişsindir güncelerini,
Anlatamadığın ürkekliğinden.

Kayıpsa kayıp,
Zamanı yakalayamıyor olmak asıl ayıp.

Düşünüyorsundur eminim,
Asr-ı evvel in mucizesini.
Eminim bana dair,
Birkaç vazgeçişinin sebebi.

Gizemindir belki sevilen,
Kaçırdığın bakışlarındır belki.
Ya da okuyorsundur bu şiiri,
Kaçamıyorsundur şiirin serzenişinden.

Ayıpsa ayıp,
Pusulalara rağmen olamıyoruz ki kayıp.

Berfin Ayhan

Esra Bozkurt

şimdiki zaman

tortusunda birikiyorum yüzünü akan suyun
mevsimin ölgün toprağında
zambağın kendi rengini anımsaması
gibi zamana aldırmayan bir aşka
yürüyüşünü seyrediyorum

ne de güzel susuyorum
günün esirgeyen avuçlarında
ben de allahın adıyla başladım oysa
pıhtısında kanın
maddenin sonrasında
o kederli gençliğinin taşrasına uyanıyorum

annenin dualarını üfleyen
yazıyım sisim
soluksuz büyüyorum tılsımında gecenin
vazgeçtiğın benim
dudaklarım ellerim
sen unuttukça
ruhunda salınan sessizliğim

örselenmiş çocuklar gibi
geçiyorsun öfkeden

yol kimseyi kavuşturmaz
yüreğimde uyu sevgilim

Nilüfer Altunkaya

Rembrandt Harmenszoon van Rijn

Postmodern Kölelik

Öğretmenlik asırlar öncesinden bu yana ‘**kutsal**’ sayılan mesleklerin başında geliyordu. Herkesin saygı duyduğu, belki daha doğru bir ifadeyle saygı duymak zorunda kaldığı bu mesleğin bugünlerde neden bu kadar değersizleştirildiğini tam anlamıyla açıklamak zor. Zor çünkü soyutluktan kurtaramadığımız düşüncelerimizin somut kalıplarla dışavurumunu tezahür etmek sanıldığı kadar kolay değil.

Nedense bu mesleğin gelişimi için çabalamak yerine, her boş araziye ‘**özel okul**’ adı altında ticaret merkezleri açanların küstahlığına tanık oluyoruz. Sesimizi kimi zaman çıkarsak bile çoğu genç öğretmenin ‘gelecek kaygısından’ dolayı bu sesler uzay boşluğunda yankılanmaktan öteye geçemiyor. Bu kaygıyı anlıyorum, çünkü ben de kaygılanıyorum.

Binlerce genç öğretmen atanmayı bekliyor. Binlercesinin ailesi, sevdikleri bir açıklama için yıllarını veriyor. Bazıları yıllarca atanmayı bekleyip sonunda hüsrarla karşılaşılıyor. Bazıları da intihar ediyor. Neden? Çünkü köprü yapınca ekonomi düzeliyor değil mi? Değil işte. Atanamadığı için intihar eden öğretmenden daha değerli değil o köprüler, o yollar. O yollar evine ekmek götüremeyen adamın sorumluluklarından daha değerli olmamalı.

Öğretmenler neden özel sektörden kaçıyor? Çünkü özel kurumlar öğretmen yerine tabiri caizse ‘köle’ arıyorlar. Talebin fazla olması onların işlerini daha da kolaylaştırıyor. Asgari ücret bile veremeyen bu tür kurumların sığındıkları en önemli veriler de zaten işe ihtiyacı olan binlerce öğretmenin olması. Haftalık bir gün tatili bile hor görüp bin-bin beş yüz liraya öğretmen çalıştıran patronların tam da karşısında durarak ve her daim eleştirimizi yaparak bu satırları yazıyorum. Esefle kınamak maalesef yetmiyor. Kapitalist eğitim sisteminin bizleri götüreceği yer elbette ki olduğumuz yerden bir karış ilerisi bile değildir. Eski çağlardaki kölelerden tek farkımız entelektüel bilgi ve birikimimizdir.

Aristo köle kavramı hakkında şöyle yazmıştı: “İşleri bedenlerinin kullanımından ibaret kalan ve kendilerinden daha iyi bir şey beklenmeyecek olanlar doğadan köledir...” Peki ya ‘ücretli öğretmen’ kavramı için ne diyebiliriz? Kutsal dediğimiz mesleğin (ki bana kalırsa hiçbir meslek kutsal değildir!) ücretli sıfatıyla nitelemek ve bununla övünmek kadar daha absürt çok az şey vardır.

Çok çok az bir miktar parayla çalıştırılan bu insanların köle olmadığını ispatlamak için çaba harcamak zaman kaybı olur. Düpedüz açık olan gerçek fikirlerin kötü bir açıklamayla ortaya çıkarılması bu ispatın imkansızlığını ortaya koyuyor.

Konu çok fazla dağılmadan toparlamak gerekirse öncelikle şunlar bilinmelidir:

- 1- Hiçbir öğretmen “ücretli” unvanıyla az miktar parayla çalıştırılmamalı.
- 2- Tek bir öğretmen, bütün özel okulların ekonomisinden daha değerlidir.
- 3- Öğretmenlik mesleğini kirletenlerin görevlerini sonsuza kadar bırakmaları elzemdir.
- 4- Saygı duyulan bir mesleği bu kadar değersizleştirenlerin hesabı elbette sorulmalıdır.
- 5- Eğitimde fırsat eşitliğini yakalamak için özel okulların açılması yasaklanmalı, rant uğruna içi boş binaların içerisinde niteliksiz bir eğitim kesinlikle olmamalıdır.
- 6- Ve en önemlisi: din kurumlarına verilen değerin kat kat fazlası eğitime verilmek zorundadır.

Bizler, dünden bugüne ve bugünden geleceğe kültürel aktarımın en önemli parçası olan eğitim kurumlarının, bireylerin ihtiyaçlarını karşılaması ve devletin bu kurumlara karşı daha özenli davranmasını ümit ederek, daha da mühimi ‘sosyal devlet’lerin en önemli özelliklerinden olan eşitlikçi ve faydacı bir düşünce sistemini umarım birilerine kabul ettirebiliriz. Birey ve toplum birbirini tamamlayan bir yapıdadır ve bunu eğitimle beraber daha üst düzeye çıkarmak bizim elimizdedir. O yüzden bu mesleği “kutsal”lıktan daha gerçekçi ama daha faydacı bir anlayışla yapmamız gerekir. Umarım postmodern köle dediğimiz “ücretli öğretmen” kavramı da son bulur ve sayın yetkililer için ehlini bilen insanlara hak ettikleri değeri gösterebilirler.

Mehmet Can Kahraman

Esra Bozkurt

yirmi iki temmuz

yirmi iki temmuz doğduğum gün diye
dolunay desen, hale.
fakir'e malum olmuş
alışılmış yabancıya
söylenemeyenler
evrenler yaratıyor.
varsayalım,
yanılsamalardan vücut bulan
bir ışın demeti
uzama sığırken
yerler göklere karışıyor.
iki çift aşkın mercek birbirine dönük,
sen nehrinde, ben sende,
tüm boyut ve anlarda tanınılıyız.

Aliye Bedriye Mutaf

*Ferhan Şensoy'un Düñdeste'sinde geçen "temmuzun yirmiiki" ilk dizeli şiirden gelen
esinle, Usta'ya saygıyla, Yıldızlı Gökyüzü için.*

EVRAKLAR

-Salgın Günlerinde Okul Üçlemesi 3/3-

Güneşli fakat soğuk bir Şubat günüydü. İlçenin sokakları iki gün boyunca süren yağışın etkisiyle karla kaplanmış fakat güneşi gören karlar yavaş yavaş çözölmeye başlamıştı. Otogarda, köyden gelen dolmuştan inen Tılsımlar Köyü'nün Muhtarı Salih, büyük montuna sıkı sıkıya sarılmış, ağzında maske, boynunda karısının ördüğü gri bir atkı; botları sokakları kaplayan karlara ve eriyen karların yol açtığı çamurlara bata çıka, İlçe belediyesine doğru yürüyordu.

Sabah saatleriydi, Muhtar akıllı adamdı. Devlet dairesinde işi varsa, kalabalık basmadan, memurlar çok yorulmadan işini halletmesi gerektiğini bilirdi. Gerçi bugün İmar ya da Vergi Müdürlüğü gibi uzun uzun sıra bekleten ve sonucu belirsiz işlemlerle vakit kaybetmesine yol açacak bir işi yoktu. Belediyeye gidiyordu, mümkünse belediye başkanıyla konuşacaktı, derdi; eğitimdi. Okullar geçen sene patlak veren salgından dolayı yaklaşık bir senedir uzaktan eğitime geçmişti, fakat onun sorumluluğundaki köy, internet olmadığı için okula ulaşamıyordu. Talebi netti, çocukların okuldan geri kalmaması gerekiyordu, internet lazımdı. Ve bunu kim geçerse karşısına açıkça söyleyecekti. Kışın başından beri, defalarca belediyeden, ilçe milli eğitim müdürlüğünden bu sorunun çözümünü talep etmesine rağmen, her seferinde en kısa sürede çözüleceğine dair telkinler almış fakat günün sonunda, sorun baki kalmıştı. Koca bir kış dönemini okulsuz geçiren çocuklar ve ailelerinin her gün aynı problemle kapısına dayanması artık Muhtar'ın vicdanını iyice rahatsız ediyor, bu sorunun çözölmelerini sağlayıp hem vicdanını rahatlatmak hem de bir dahaki muhtarlık seçimlerinde köylülerin karşısına oy istemek için çıktığında başının dik olmasını istiyordu.

Biraz daha yürüdü. Ara sokaklara girdi, çıktı, bozuk kaldırımlarda buzlanmanın etkisinden sakınmak için dikkatle yürüdü, ilk dönem muhtarlığından beri ilçeye gide gele tanıdığı esnaflara selam verdi ve ara sokaklardan birinden, oranın yabancısı olacak birinin anlayamayacağı bir şekilde bir anda belediyenin olduğu sokağa çıktı. Etraf sakindi. Sabah erkenden kalkıp yola çıkmadan önce iki tabak okkalı tarhana çorbası içmesine rağmen midesinin kazındığını hissetti. Neme lazımdı, belediye işlerine belli olmazdı; on dakikalık iş üç saat sürebilirdi, o yüzden belediyeye aç karnına girmemeliydi. Belediyenin karşısında açık bulunan tek işletmeye, fırına yöneldi. Sıcacık bir simit aldı, fırından yeni çıkmıştı. Maskesini çenesine indirdi, simidinden ısırarak yolun karşısına geçti, dirseklerini belediye bahçesinin duvarına koyup belediyeye bakarak simidini yedi.

Sağ tarafında, uzun demir parmaklı kapının girişinde güvenlik, bahçeye girenlerin ateşini ölçüyordu. Bir ara Muhtar, simidinin son lokmasını ağzına atıp elindeki kese kağıdını buruştururken güvenlikle göz göze geldi. Bu genç çocuğu tanıımıyordu, muhtemelen göreve yeni başlamıştı. Birkaç sefer sonra o da kendisini tanıyacaktı, şimdiki bu yabani bakışlarını anlayışla karşılamak gerekti.

Yolun dibindeki çöp kutusuna elindeki kese kağıdını attı. Maskesini çenesinden ağzına çekti, ellerini çöpe doğru silkitti. Belediyenin bahçesine girmek için dar kapıya doğru yöneldi. Güvenlik elindeki dijital ateş ölçeri alnına doğru yönelttiği esnada, Muhtar güvenlikle muhabbet kurmak için eşsiz bir fırsat yakalamıştı.

Muhtar:

“Sen yeni mi başladın göreve?” diye sordu, genç güvenliğe.

Genç güvenlik:

“Evet, 2 hafta kadar oldu” diye karşılık verdi sakince.

Muhtar kendinden emin ve cana yakın bir şekilde kendini tanıttı.

“Ben Salih Alakar, Tılsımlar Köyü’nün muhtarıyım, burada herkes tanır beni. Senden önce burada başka bir genç çocuk vardı, her gördüğünde ayağa kalkar halimi hatırlamı sorardı. O nereye gitti?”

Genç güvenlik, Muhtarın ateşini ölçmüştü, adamla pek alakadar olmadan güvenlik kulübesine doğru yöneldi.

“Şirket değişti, biz başka güvenlik şirketindeniz.” dedi Muhtar’a soğukça.

Muhtar başını salladı. Genç güvenliğin soğukluğuna biraz bozulmuştu ama pek oralı olmadı. Bir an önce işini halledip köyüne dönmeliydi.

Bahçedeydi, duvar diplerinde çam ağaçları olan bu bahçe tam ortasında yaz kış, hava durumu fark etmeksizin fışkırıp duran bir fiskiye havuzuna sahipti. Bahçedeki karlar iyice temizlenmiş, bahçedeki taş yollar kaymaları önlemek için iyice tuzlanmıştı. Muhtar bir anlığına belediye iyi çalışıyor diye düşündü. Belediye bahçesinin gösterişli, özenli ve temiz oluşu onun belediyeye varana kadar bata çıka yürüdüğü, sürekli kayma tehlikesi geçirdiği İlçe sokaklarını unutturmuştu. Belediye binasına baktı. İlçenin eski, Rumlardan kalma tarihi binalarından biriydi. Güzelce restore edilip depreme dayanıklı hale getirilmişti. Ne güzel bina diye iç çeke çeke yürüdü binanın içine doğru. Belki de aklına kendi yaşadığı derme çatma ev gelmişti. İkinci dönem muhtarlığıydı, bir yolunu bulup adam etmek gerekirdi evi.

Binanın içine girerken bir güvenlik daha çarptı gözüne. Bu güvenliği de tanımıyordu, daha önceki gelmelerinde burada güvenlik de olmuyordu zaten.

Gülümseyerek,

“Burada da mı ölçeceksiniz yahu?” diye sordu güvenliğe.

Bu güvenlik daha güler yüzlüydü.

“Yok, amca yok, buyur.” diye karşılık verdi Muhtara.

Muhtar kolay gelsin diyerek geride bıraktı güvenliği ve giriş kattaki belediye danışmanının uzun, kahverengi, ahşap kaplı odasına geldi. Danışman kadın küçük camın arkasından görünüyordu. Muhtar cama doğru eğildi, kadına seslendi. Kadın başını kaldırdı.

Muhtar, “Kolay gelsin, belediye başkanıyla görüşecektim.” dedi.

“Amca, randevun var mı? Pandemi döneminde randevusuz alamıyoruz maalesef.”

Muhtar, resmi olarak randevu almamıştı. Ama Başkan, son konuşmalarında sorun çözülmezse gel demişti. Durumu danışman kadına bildirdi.

Kadın, “Amca orasını ben bilemem. Sen buradan asansöre binip dördüncü kata çık. Orada başkanın sekreteri var, o yardımcı olur sana” dedi.

Muhtar eliyle tamam anlamına gelebilecek bir işaret yaptı. Kardan ve buzdan kayganlaşmış botlarıyla arada bir binanın mermer zemininde kayıyormuş gibi hissederek asansöre bindi ve dördüncü kata çıktı. Etrafına bakındı, kenarında küçük cam bir levhanın içerisinde ‘Sekreter’ yazan boş bir masa vardı. Koca katta kimseler yoktu. Bir süre ne yapacağını bilemez halde boş boş dikildi ayakta. Koridordaki odalardan elinde dosyalarla çıkan takım elbiseli, iyi traşlı, hafif göbekli bir adam; sekreterin masasının hemen karşısında bulunan başkanın odasına geldi. Adam, başkanın kapısını tıklatmak üzereyken, Muhtar sordu:

“Sekreter yok mu?”

“Molaya çıkmıştır, siz kime baktınız?”

“Ben belediye başkanıyla görüşecektim.” dedi Muhtar mahçup bir gülümseyle.

Dosyalı adam, Muhtarı baştan aşağı süzdü. İkisi de yıllardır buralarda olmasına rağmen, ilk defa denk geliyorlardı birbirine.

“Randevunuz var mı?”

Muhtar gülümsedi. Asabı bozulmuştu.

“Yok... Son geldiğimizde böyle randevu, sekreter falan yoktu. Başkan, sorun çözülmezse gel, demişti.”

Adam duraksadı, meraklı gözlerle sordu.

“Ne sorunu?”

“Ben Tılsımlılar Köyü’nden geliyorum, köye internet lazım, çocuklar derslere bağlanamıyor.” dedi Muhtar.

Dosyalı adam sustu, birkaç saniye bekledi.

“Gel benimle” dedi ve başkanın odasının kapısını çaldı.

Muhtar ve dosyalı adam odaya girdiler. Geniş bir odaydı, odanın dışarıya doğru bakan cephesi baştanbaşa camla kaplıydı ve öğleden sonradan itibaren her zaman güneş alıyordu. Başkan oradaydı, siyah deri koltuğuna kurulmuş, elinde tuttuğu bir dosyayı inceliyordu. Önündeki, geniş ve uzun siyah masada çeşitli dosyalar ve bilgisayarları vardı. Deri misafir koltukları, bacakları ahşap üstü cam kaplı bir misafir sehpası, demirden bir dosya dolabı, odanın ilk etapta göze çarpan eşyalarıydı. Müdürün sırtını verdiği duvarda, orta kısımda çerçevelenmiş bir Atatürk portresi, sağında Türk bayrağıyla beraber yer alan İstiklal marşı ve solunda ilçenin, dağın tepesinden çekilmiş eski, siyah beyaz bir fotoğrafı vardı.

Dosyalı adam görünüşüne tezat oluşturacak bir tez canlılıkla lafa girdi hemen.

“Başkanım bu beyefendi sizle görüşmek istiyor, kendisi Tılsımlar köyünün muhtarıymış.”

Muhtar, dosyalı adamın tavrına şaşırılmıştı, başkan zaten kendisini tanıyordu, ne diye bu adam çok matahmış gibi lafa giriyordu?

Başkan gözlerini kaldırdı dosyadan, Muhtarın düşündüğü gibi oldu.

“Ooo Salih, hoş geldin, hoş geldin... Geç otur bakalım şöyle.”

Muhtar, başkanın sıcak karşılamasından memnun kalmıştı. Son karşılaşmalarının üzerinden geçen sürede, belediyede birçok şey değişmişti, ama başkan hala aynı güler yüzlülükle onu geçiştirmeye hazırdı.

“Hoş bulduk başkanım..” diyerek başkanın masasının önündeki deri koltuğa oturdu Muhtar.

Başkan elindeki dosyayı bırakmış tamamen adamla ilgilenmeye başlamıştı.

“Ee Muhtarım? Ne var ne yok Tılsımlar’da?”

“Ne olsun başkanım, kış ezdi geçti herkesi, bekliyoruz...” dedi Muhtar.

“Geçer geçer, bu günler de geçer... Bir şey içer misin? Çay, kahve ne istersen?”

Başkan, muhtarın cevap vermesini beklemeden masasındaki telefonun ahizesini kaldırdı.

“Ali, 2 kahve bizim odaya.... (Muhtara döndü) Nasıl olsun?”

Muhtar, “Orta şekerli” dedi.

“Bir şekersiz, bir orta” deyip kapattı telefonu Başkan.

Bu esnada Dosyalı adam elinde dosyalarla hala bekliyordu. Başkan, adama eliyle bir işaret yaptı. Adamı yanına çağırdı. Birlikte adamın getirdiği dosyayı incelemeye başladılar ve vızır vızır konuştular. Muhtar anlamadı, anlamakla da ilgilenmiyordu. Bir ya da birkaç dakika geçti, muhtar dosyalı adamın dosyasını imzaladı. Adam odadan çıktı, o çıkarken kısa boylu bıyıklı bir adam elinde tepsıyla girdi içeri.

“Bak Muhtar, bizim Ali hep böyledir! Hızlıdır.” dedi Başkan.

Ali, kahveleri başkanın ve muhtarın önüne bıraktı. Çevik adımlarla o da çıktı odadan. Şimdi Başkan ve muhtar odada baş başaydı. Kahvelerinden birer yudum aldılar. Muhtar konuyu açtı.

“Başkanım, bu bizim köye internet gerekiyor, o konuyu görüşmek için gelmişim ben” dedi.

Başkan, sıcak kahvesinden aldığı yudumu yuttu. Başını, sanki o da bu konuyu konuşmak istiyormuş gibi salladı. Gülümsedi...

“Şekersiz de gitmiyor bu meret be Muhtar... Ama el mecbur yaş kaç oldu, artık dikkat etmek gerekiyor. Ne diyordun? İnternet... O konuyu görüşmek için arayacaktım ben de seni, son Meclis toplantısında konuştuk... Buuu? Neydi sizin köyün öğretmeni? Murat mıydı?”

“Mehmet... Mehmet Öğretmen...”

“Heh... Mehmet Öğretmen, onun o son mevzusu başına düşünce baya gündem oldu, Ankara’ya kadar gitti sizin köyün durumu... O yüzden hallolacak, interneti halledeceğiz, oralandaki yavrularımız da okuldan uzak kalmayacak.”

Muhtar konunun Ankara’ya gitmesinden çok memnundu. Başkanın ılımlı konuşması da onu heyecanlandırmıştı. Başkan devam etti.

“Ancak, Muhtarım... Şöyle bir sıkıntı var, şimdi bizim belediyenin bütçesi malum, farklı partiler olduğu için Büyükşehir belediyesiyle de anlaşmazlıklar yaşıyoruz birçok konuda, o yüzden onlardan da destek alamıyoruz... Son belediye meclisi toplantısında, biz, diğer arkadaşlarla konuştuk, senin, ilçe milli eğitim müdürlüğüyle konuşman gerekiyor. Müdürlük kendi bütçesinden ayıracağı parayla internet dağıtıcısı şirketle anlaşacak, onlar işlemi gerçekleştirecek... Biraz meşakkatli bir iş, evet, ama yapacak bir şey yok, meclis toplantısından böyle karar çıktı. Demokrasi...”

Son “Demokrasi” sözcüğünü vurgularken belediye başkanlarına özel bir gülüşle gülümsedi Başkan. Muhtarın heyecanı kursağında kalmıştı. Konuyu anlamaya çalışıyordu.

“Peki, başkanım ne yapmak gerekiyor? Çocuklar okulsuz kalmaya devam mı edecek?”

Başkan ciddileşti.

“Olur mu öyle şey? Çocuklarımıza okulu götüreceğiz, sen gerekli işlemleri yap, birkaç gün içerisinde çözülür bu mevzu. Şimdi senin yapman gereken şunlar var bak, önce Tapu ve Kadastro müdürlüğünden sizin köyün detaylı bir haritasını alman gerekiyor. Sonra bizim, ek binadaki Fen İşlerinden, ben şimdi ararım onları hazır ederler, Köy Altyapı Ve Üst Yapı birimleri ile alakalı bir gereklilik belgesi gerekiyor... İmzalı bir dilekçe...”

Başkan işlem için gerekli evrakları sayarken Muhtar dalıp gitti. Geçen sene mart ayından beri, neredeyse bir senedir çözülmeyen bu internet sorununun, çocukların okul hayatından neler çaldığının en yakın tanıklarından biriydi. Düşünüyordu, bu çocuklar eşit şartlarda okula erişemiyorken nasıl eşit şekilde aynı sınavlarda yarışacaklardı? Yağmurda, çamurda köyün tepesine çıkıp sinyal gelir de derse bağlanırsınız diye beklemekle sıcacık evinde kurabiyeni yiyerek çayını içerek ders çalışmak aynı olur muydu? Kar, kış iyice bastırdıktan sonra tepeye çıkamamaları ne olacaktı peki? Köyün birçok çocuğu, bir sene içerisinde okuldan iyice kopmuş, kimi ineklerin, kimi koyunların peşinde sopa sallıyor, kimi ise zeytin tayfasında, tarlalarda vakit öldürüyordu. Bir anda onlarca çocuk için eğlenceli okul günleri bitmiş, tüm soğukluğu ve tüm ciddiyetiyle çetin bir çalışma yaşantısı başlamıştı.

Başkanın “Anladın mı Muhtarım?” sorusuyla kendine geldi Muhtar. Başkan devam etti.

“Bak ben bunları bir kağıda da yazıyorum, unutmayasın, hallediver hemen hepsini” dedi. Bir yandan da az önce saydığı gereklileri siyah dolma kalemle önündeki beyaz kağıda not ediyordu. Muhtar ses etmeden bekledi. Biraz sonra Başkan, elindeki kağıdı uzattı. Muhtar, aldı başkanın kötü el yazısıyla incik bincik yazdığı not kağıdını. Evrak listesini, hangi evrakın hangi birimden alınması gerektiğini inceledi.

Muhtarın canı sıkılmıştı. Çözumsuzlük, kartopu gibi gittikçe büyüyor ve sanki bu kar topunu durdurması gerekenler, önünden kaçıp daha da büyümesine yol açıyor gibiydi.

Acı, sitemli bir gülümsemeyle,
“Bizim köyün çocuklarına bir süre daha okul yok galiba Başkanım,” dedi Muhtar ve ellerini çaresizlikle dizlerine vurup ayağa kalktı.

Başkan çoktan başka bir dosyayı incelemeye başlamıştı bile.

“Umutsuzluğa kapılma Muhtarım, halledersin sen.” dedi.

Muhtar yavaş adımlarla kapıya doğru yöneldi. Tam kapıdan çıkmak üzereyken aklını kurcalayan bir soruyu başkana yöneltti.

“Başkanım, bizim Mehmet Öğretmen’in akıbeti ne olacak?”

Başkan dosyadan kaldırdı gözlerini.

“Disiplin suçu aldı, sürgün edilecek.” dedi.

Muhtar hiçbir şey söylemedi, üzüldüğü yüzünden belli oluyordu. Bunu fark eden başkan, artık Muhtarı teselli etmek için mi, yoksa moral bozukluğuna düşüp görevini aksatmasını istemediği için mi bilinmez, konuyla alakalı bir çift laf daha etti.

“Silah sıkması çok kötü oldu Muhtarım, silah sıkmasa belki kurtulurdu.”

Muhtar odadan çıktıktan sonra artık öğle vakti gelmişti. Tüm resmî kurumların personelleri öğle yemeğine çıktığı için hiçbir yer çalışmıyordu, beklemek gerekiyordu. Muhtar bir saat kadar çözülmekte olan karlı ve buzlu ilçe sokaklarında dolaştı. Hiçbir kafe açık olmadığı için hiçbir yere oturamadı. Kurumların öğle molası bitip personeller tekrardan göreve başlayana kadar yorulmuştu bile. Bir şişe su aldı, suyun birazını içti, biraz da yorgunluğunu alsın diye suyu avucuna döküp suratına çarptı ve bir yarış atı gibi koşturmaya başladı. O kuruma girdi, bu kurumdan çıktı. Şu binanın girişinde ateş ölçtürdü, bu binanın çıkışında donuk suratlı güvenliğe ‘kolay gelsin’ dedi. Saniyelerin, dakikaların ve en sonunda da saatlerin nasıl geçtiğini anlayamadı. Tüm evrakları sırayla toplayıp gerekli yerlerden gerekli imzaları ve belgeleri aldıktan sonra nihayet İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü’nün girişindeydi. Elindeki evrak yığınıyla, Müdürlük binasının girişine geldiğinde ve ateşinin ölçülmesi için güvenliğe yaklaştığında güvenlik görevlisi, onu yıkan o acımasız cümleleri söyledi.

“Amca, saat 5 oldu. Mesai bitti, yarın gel.”

Muhtar bir tokat yemiş gibi, sabahtan beri içine düştüğü cendereden ayıldı, kendini açıklamaya çalıştı. Hem sinirden, hem yorgunluktan kesik kesik duyulan sesinden “Köy, Çocuklar, Okul lazım...” gibi ifadeler duyuldu. Muhtar sersemlemiş gibiydi.

Güvenlik, Muhtarın yorgunluğundan ve kederinden etkilenmiş olacak ki birkaç cümleyle kendisinin yapacak bir şeyi olmadığını ifade etmeye çalıştı.

“Amca, elden ne gelir? Ben seni alsam bile kimse kalmadı içeride. Salgından dolayı yarım saat erken kapanıyor artık.”

Muhtar içinden okkalı bir küfür savurdu salgına. Yapacak bir şeyi yoktu. O da, tıpkı sırt çantasına kalemini tahtasını koyan Mehmet Öğretmen gibi, elindeki bu evrak dağıyla çaresizdi. Tek kişinin yapabileceği ne vardı? Köylülerin yüzüne nasıl bakacaktı? Düşünceler aklında dolaşmasına rağmen takati kalmamıştı inat etmeye. Durumu kabullenmekten başka bir yol yoktu. Yorgun bir ses tonuyla güvenliğe sordu.

“Poşet var mı sende? Bari şu evrakları koyayım.”

Güvenlik, güvenlik odasına girdi, birkaç saniye sonra beyaz bir market poşetiyle çıktı, Muhtara verdi. Muhtar evrakları poşete koydu. Otogarın yolunu tuttu, geceye kalmadan köye dönmek gerekti. Umutsuzdu. Otogara vardı, tanıdıklarla selamlaştı, soranlara durumu anlattı, minibüse bindi. Birkaç saat sonra köye giden bozuk yollarda, elinde evrak dolu bir poşetle başını cama yaslamış ve düşüncelere dalmış halde yolculuk yapıyordu.

Muhammet AKGÖL

SORGU

Hangi masanın altına saklanır büyük tanrı
Ölü çocukların üstünü örttükten sonra
Dün kendini astı bir güvercin
Kanadı toz bulutu, kanadında nemli toprak
Çıkın sıcak yataklarınızdan
Bir şişe açtım,
Ey ulular ulusu çık masanın altından

Nerede saklanır el değmemiş cennet
Bebek satan annelerin sütü ne renk akar
Kokusu olur mu korkunun
Bizler yıkandık cennetin ırmaklarında,
Dışımızda çuval, içimizde bir kedi
Fısıldandı Akdeniz kıyılarında çığlıklarımız
Utancın sesini içer; Kadın Yarı

Hangi masanın altına saklanır büyük tanrı
Bir küçük yarasını neden kendi sarar
Erklik gömülmez mezara
Mezarlar menekşe açar

Ayşe METİNOĞLU

Rembrandt Harmenszoon van Rijn

sev dünyayı

hayatın neresinden bakarsan bak
gözün hep eskiyi anımsayacak,
seni bir yerlerden çıkarıyorum'lu
ve insanlar çift yaratılmış'lı cümlelerin
dilinde hep pelesenk olacak.

arkana bakmadan gittiğin günün sabahına kızıyorsun.
hayata tutunduğun dalın çatırdamasına kulak kesilip
belki de ağlamak istiyorsun, durma, ağla.
ama gökyüzüne bakmayı da unutma asla.
kuş rengi bulutlara,
hür olan her şeyin mutluluğuna,
ve şuna ve buna, ayağının altından kayan dünyaya...

sevgi tohumları ektiğin bahçeni düşün
içinde erik ağaçları, sümbüller ve yaseminler
içinde gözleri kör eden peygamberçiçeği kokusu
kulakların pasını silen yenedünya tadı.
kokla, tadına bak, sev.

(seni anlıyorum asla deme,
ama ne olur sev.)

Mehmet Can Kahraman

Katya Minkina

alelade bir adam

alelade bir adamım ben
en büyük tutkum
gökyüzünü kızıla boyamak bir gün
kağıttan kuşlar yapıp zımbalamak
duman ve pus altındayken bütün
öyle kitaplara falan yazılacak
bir kahramanlığım yok
viski,
rakı
ve ucuz bira basıyorum

kalbimin kronik acısına
çünkü bu şehir haindir
ucuz bir orospu gibi kıkırdar
kederi olan adama
alelade bir adamım ben
üzülmem için candan bakmam yeter
ölümün nasıl bir şey olduğunu
henüz öğretmedi babam
kırlangıçlar,
serçeler
ve güvercinler
duman ve pus altındayken
çirkindim,
bendim o fıkra da gülünen
akrep yelkovanı zehirlese de
ve hatta dursa bile zaman
yorgundum galiba
hep aynı soruyu sorup durmaktan;
- insan kaç kez ölebilir
aynı kurşunla
yarım bırakılmış bir sevdanın
namlusundan çıkan
alelade bir adamım ben
kaybedenlerin yaptırdığı
bir savaş madalyası
yalnızca terk edilenlerin hatırladığı
ürkek bir aşkın hatırası
ucuz bira, viski ve rakı
bu yaraya
artık adınla sesleniyorum
ne kadar sarhoş olursam olayım
sana seslenemiyorum
./..

alelade bir adamım ben
mukaddes kitapların uzun boylu figüranı
nefes almak için camları parçalayan
koynunda fesleğen kokusu, erik ağaçları
ve bir gülün rengi, masmavi açan
ucuz bira, viski ve rakı
yarasının adı selen olan

M. Ozan Seyfi

BİZİM ŞAİRLER KÖŞESİ

Kuğu Ezgisi

Kuğuların ölüm öncesi ezgileri şiirlerim,
Yalpalayan hayatımın kara çarşafli
bekçi gizleri.

Ne zamandır ertelediğim her acı,
Çıt çıkarıyor artık, başlıyor yeni bir ezgi,
-bu şiir -
Sendelerken yaşamım ve bilinmez yönlerim,
Dost kalmak zorunda bana ve
sizlere!

Çünkü saldırgan olandan kopmuştur o,
uykusunu bölen derin arzudan.
Büyüsünü bir içtenlikten alırsa
Kendi saf şiddetini yaşar artık,
-bu şiir -
Kuramadığım güzelliklerin sessiz görünümü,
ulaşılamayanın boyun eğen yansıısı,
Sevda ile seslenir sizlere!

Nilgün Marmara

İLETİŞİM:

Paltosuzca'ya öykü, şiir, resim, çizim, karikatür, deneme, makale gibi içerik göndermek isteyen okurlarımız, paltosuzca@gmail.com üzerinden veya sosyal medya hesaplarımız üzerinden bizimle iletişime geçebilirler.

Twitter Kullanıcı Adımız: **paltoszcafanzin**

Instagram Kullanıcı Adımız: **paltosuzca**

Tüm hakları saklıdır. Nerede olduğunu biz de bilmiyoruz...